

Svad Bibelen fortalte.

— Af —
George E. Sargent.

Paa Dansk ved S. F. C. Matthiesen.

(Fortsat.)

Han satte sig ned og saa stolt udover Forsamlingen. Mundt om lød der: Bravo! Bravo!

Der blev en Summen i Salen, man lo, man snakkede i Munden paa hinanden. De fleste beredte sig til at gaa.

Da kom der en Mand frem oppe paa Platformen og bad om Lov til at sige et Ord. Han var høj og mager, hans Klæder var simple og grove, hans Stænder fortalte om Slid og Slæb. Man kunde høre paa Stemmen, det var ham, der før bestandig havde rettet Spørgsmaal til Taleren.

Han fik ikke megen Dymning af dem, der stod nede paa Platformen, der var kun en hjerne i et Hjørne af Salen, der raabte:

„Ja, ja, du er en af vore egne — har du noget at sige, gaa frem med det!“

Da begyndte at tale. Man kunde mærke, hans Stemme bevægede, som var han bange for, han skulde komme til at fælde den Sag, han gerne vilde forsvare. „Venner og Naboer!“ begyndte han, „ja, jeg er en af jeres egne, og jeg kom her i Aften ikke for at tale, men for at høre. Jeg har lige som I hørt mange Gange om dette nye Samfund, og jeg fik Lyst til at høre, hvad denne Herre her havde at sige om det. Nu har vi hørt ham, og jeg for min Del, Venner, skal jeg sige m i n Mening lige rent ud om det, som er sagt her i Aften — saa er det den: det af det, der er sandt, er ikke nyt, og det, denne Herre vilde have os til at tro er nyt, er ikke sandt.“

Der begyndte at blive Uro i Salen, men den lagde sig igen, og Taleren blev Uro:

„Det er sandt, Venner, der er meget, der er forkert i Verden, og der er meget, der er slet — det er sandt, at Herrens Vord er den, der kalde sig Kristne, kun er det af Navn — det er ogsaa sandt, at hvis alle Mennesker vilde gøre Met og Stel, vilde der se bedre ud paa Jorden, end der gør. Alt det er sandt, men det er ikke nyt. Den gamle Bibel har sagt det samme for lange Tider siden.“

Der lød et svagt Bifald. Saa raabte en til ham, at han skulde lade være at prædike, mens en anden bad ham blive ved.

„Men den Herre der er nu imod Bibelen,“ vedblev Manden, „han ønsker den udryddet af Jorden — jeg kan ikke rigtig faa fat paa, af hvad Grund — men han ønsker det nu engang, og saa at faa sin egen Værelse sat i Stedet. — Jeg kunde nu have Lyst at vide, hvorfor de n skulde være saa meget, meget bedre end Bibels, og jeg drifter mig til at sige, naar nogen staar og taler om Broderlykhed og Barmhjertighed — ja, og om Frihed og Lighed — at det har Bibelen talt om længe før han — og adskillig bedre, end Mennesker kan tale om det.“

Den Herre der har ogsaa meget imod Kristendommen og vilde gerne vide, hvad Bibels Religion har gjort for Menneskene. Kammerater! maa jeg fortælle Jer lidt om, hvad den Religion har gjort for et Menneske — det skal ikke tage lang Tid, lover jeg Jer.

For nogle Aar tilbage boede der en stakkels Familie her i Byen, deres Bolig var en usjel stæderlejlighed. — En Dag sad den halvsnage Stakkel af en Husfru dernede med sine tre smaa Børn. Der var hverken Bord eller Stol. Brændsel var der heller ikke noget af, og det var dog midt i Vinterens Hjerter. Men Engdom var der — smertefuld Engdom — hende paa noget Salmlaa Manden med nogle Bjalder af en Dyme over sig.

Han kaldte sig Britanter, og han gjorde sig til der af. Han misvar hund og raft, havde ikke et Bredt i Svir og Drif, misbandt dem, han skulde have Lovet til. Han havde alt, hvad der kaldte sig Kristendom, og drev Svot med Bibelen — lige som der er dreven Svot med den her i Aften.

Som han laa der sig og julten, kom der en Mand ind — en Mand, som han havde hørt om og talt ilde om mere end om nogen anden, blot fordi han var troende. Manden var fattig og uheldig og arbejdsløs, og i ved, Venner, hvad det vil sige, hvor det kan gøre Hjertet bittert og Humøret jort gerne at ville have Arbejde og intet kunne faa —

„No, vi kender lidt til det,“ sagde een højt, „videre med Historien.“

„Naa, Kammerater,“ vedblev Taleren, „Manden, der kom ind, var fattig og uheldig, men han tog af sin Fattigdom og gav til ham, der baade i Ord og Gerning havde været hans Njende. Og den Aften kom der Brød til de jultne, Medicin til den syge og Brændsel til de frysende — og der kom Haab — nyt Haab, Venner, der, hvor der før var Fortvivlelse.“

Den Aften sagde den syge Mand til sig selv: „Saa nu af vil jeg ikke sige noget imod Bibelen og Kristendommen, før jeg har læst den ene og undersøgt den anden.“ Og det gjorde han, og her staar han nu i Aften, og han siger til Jer alle sammen: „Læs Bibelen, før I brænder den, og undersøg Kristendommen, før I vender Jer bort fra den.“ Og hvis I vil følge med mig, skal jeg vise Jer, Kammerater, hvordan den Mandens Hjem nu ser ud. Nu er det ikke mere i en Klæder, selv om det ikke er paa et Sted. Saa har han fundet og Rifter, og hans Hjerter, der før var fuldt af Had og Bitterhed, har nu en Fred og Glæde, han ikke kendte til før. Og han vil fortælle Jer, at det er Bibels Religion, han maa give Æren derfor.“

„Manden har Ret,“ sagde en Arbejder, der stod ved Siden af Sakarias Vikers, „jeg kendte ham før — var der nogen, der var noget af en Djævel, saa var det ham — og jeg kendte ham nu; han er en af de bedste Mænd paa Fabrikken.“

„Den Herre der vilde gerne have at vide, hvad Kristendommen har udrettet,“ vedblev Taleren, „jeg skal sige Jer, Venner, een Ting, den har udrettet — een

Ting blandt de mange. Husfruer og Søstre — der er jo nogle af Jer herinde — Husfruer og Søstre her i dette „undertrykte, Præsteforkuede“ Land, som det kaldes — den har gjort Jer til, hvad I er nu — Kvinder og ikke Bønteduffer — Mandens Medhjælper og ikke hans Slave, som dette „nye Samfund,“ som han kalder det, atter vil gøre Jer til.“

Der blev en stærk Uro om i Salen, det varede noget, inden han kunde faa Bredvidt igen. Saa gik han videre:

„Vi hørte i Aften om Naturlovene. Svad er det for Love? hvor findes de? Vil den ærrede Foredragsholder ikke sige os det. Og vil han saa ikke med det samme sige os, hvad Naturen er, og hvem der har givet Naturen Magt til at give Love. Er Naturen Gud? (Guds, saa er der jo en Gud. Er Naturen ikke Gud? — hvad giver saa Naturen Magt over os? Men de Love — hvor findes de? Foredragsholderen sagde før, at de findes „i os og om os;“ men det kan betyde alting eller ingenting — det i ger i hvert Fald ingenting. — Kammerater! der er en Lov, der skal alle tages fejl af — den siger os: „Du skal ikke hærdes din Gud af dit gamle Hjerte og din Næste som dig selv!“ (Luk. 10, 27.) og jeg ser ingen Grund til, at vi skulde forlæste den Bog og den Religion, der har lært os den Lov. Lad os i det mindste give os Tid, til de flage Hoveder klart og tydeligt siger os, hvad Naturens Love er for noget.“

Mange Stemmer raabte nede fra Forsamlingen: „Hør, hør — det er der Næsten i.“

„Jeg vil ikke opholde Jer længere, Venner,“ vedblev Taleren, „jeg siger Jer Tak for, at I vilde høre paa mig saa længe, men der er een Ting endnu. De er bleven sagt os i Aften, at denne nye Religion — i det det da kan kaldes en Religion — ikke ved noget sig, om, hvad der kommer efter Døden. Maafe skal vi leve levende igen, maafe ikke. Jeg vil sige Jer, den nye Religion, der ikke noget for mig, thi jeg skal dog, og jeg vil ikke hvor snart. Jeg er ikke bange for at sige, at den Religion, der stander der og ikke har noget at sige paa det Spørgsmaal: „Naar en Mand dør, mon han da skal leve op igen?“ (Job. 14, 14.) den Religion er en fattig Religion. — Den Herre der sagde, han kunde garantere os, at der i hvert Fald ikke skulde komme nogen Dom efter Døden. Hvoraf ved han det? Hvis han nu skulde tage fejl, hvad saa? Venner og Kammerater, eet Ord endnu, og jeg skal gaa. Den Religion, der skal være min, det maa være en, der bringer „Liv og Uforkæmlelighed for Lyset“ (2 Tim. 1, 10), en, der gør mig i Stand til at sige: „Jeg ved, at min Gensøjer lever, og at han som den sidste skal faa op over Støvet. Og naar min Gud . . . er borte, og jeg er blottet for mit Skid, skal jeg sige Gud, hvem jeg skal sige om den, der er for mig, og hvem mine Dine Skulle se, og ikke en fremmed“ (Job. 19, 25—27).

Taleren gik ned af Platformen.

Atter blev der den samme Uro og Snakken i Munden paa hinanden nede i Salen. De fleste vendte sig til at høre, om Foredragsholderen vilde tage Ordil igen — en Del gik deres Vej, blandt dem Sakarias Vikers. De dybe Tanter gik han i den stille Nat til sit Hjørne.

Mit nye Hjem saa ikke videre indbydende ud. Det var en Stue, der vendte ud mod en mørk, snæver Gaard; Stuens Indre vidnede mere om Sjuskeri end om Fattigdom.

„Du kommer sent hjem i Aften, Sak.“

Ordene kom fra en Kvinde, der sad ved et Bord, paa hvilket der stod en Lampe; paa Kvindens Skød laa der et lille Barn og sov; det laa og smilede i Søvn.

„Svad er det, du har der?“ spurgte Sakarias Vikers' Husfru, da Manden lagde mig paa Bordet.

„Naa, ikke noget, du bryder dig om, Marie,“ svarede denne, „men hvorfor har du ladet Alden gaa ud? I er jo hundefoldt.“

„Ja, hvorfor kommer du saa sent hjem?“ sagde Konen gnavent, „Alden, Barnet og jeg var ved at falde i Søvn alle tre, tror jeg. Vil du have Ald, kan du jo selv tænde op.“

Manden lagde sig paa Kæde foran Kaffelovnen; inden ret længe blussede Alden op og kastede sit Sker henover Arbejderen og hans Husfru.

„Du siger ikke noget, Sak — hvad har du hørt i Aften?“ spurgte Husfruen, da de havde siddet nogen Tid i Tavshed.

„Jeg gad vidst, om du brød dig om at høre alt det, jeg har hørt i Aften,“ svarede Manden med en kort Latter, „hvad siger du til, at nu skal alle Gudsfrøer et nyt Samfund — og saa skal alle Gudsfrøer opbevares, du og jeg skal ikke længer være Mand og Kone.“

„Er det saadan noget, du gaar og hører paa alle disse Foredrags- og Diskussionsmøder, du render med til, Sak,“ svarede Husfruen, „saa tænker jeg næsten, Du havde bedre af at blive hjemme ved Kone og Børn.“

„Naa, Marie, det var nu ikke det hele, jeg hørte i Aften. Hør, sig mig engang: hvad kommer der efter Døden?“

„Efter Døden? Svad gaar der af dig i Aften? hvad mener du med det?“

„Jeg skal sige dig det, Marie,“ svarede Manden stille, „jeg har i Aften hørt noget — jeg gad næsten ønske, jeg ikke havde hørt det — det har gjort mig helt forstummet i Sovedet.“

„Det skulde være svært, du ikke blev det — alt det, du gaar og hører, Sak.“ lo Konen.

„Det er nærværd, Marie,“ svarede Manden venlig, „jeg har hørt mange uærlige Ting i de sidste Tider; men i Aften — naa ja, der var en Mand, der holdt Foredrag for os her i „Folkets Hus“ —

„Han vilde have Jer til at gøre Strife, kan jeg tænke,“ afbrød Marie ham, „saa var det vist bedre, du ikke havde været gift, Sak.“

„Du kan have noget Ret i det, Marie; den sidste Strife var drøjt nok at komme igennem, og dengang havde jeg endda min mig selv at sørge for — det havde været værre, havde jeg ogsaa haft Jer.“

„Nej, i Aften var det ikke det,“ vedblev han, idet han mere talte til sig selv end til sin Husfru, „han stod

og talte om, at der skulde komme en bel ny Samfundorden — der lod nu for Næsten ikke til at være megen Orden i den —

„Nej, hørte det med dertil, at de skulde stilles ad, som Gud har gjort sammen, saa beder jeg mig ellers fri,“ indskød Husfruen. „Men hvad vil du til alle de Møder for? Svad Gaar har du haft af det alt sammen?“

„Sør, Marie,“ vedblev Sak uden at agte paa hendes Spørgsmaal, „der er noget af det i Aften, der har bragt helt jere Tanter frem i mig. — Marie, ved du noget om, hvad der er efter Døden?“

„Det var det, du begyndte at snakke om før,“ svarede Husfruen utaalmodig. „Jeg spørger, som jeg spurgte før: Svad mener du med det? — Jeg forstaaer ikke et Ord af det.“

„Ja, saadan siger de alle sammen. Fagforeninger — Arbejdernes Rettigheder — Strifer — alt saadan noget — det ved de fleste om, og de snakker og snakker — men det er alt sammen noget, der angaar dette Liv. Det var nu alligevel ikke saa galt, det Spørgsmaal, Jyren kom med i Aften: „Naar en Mand dør, mon han da skal leve op igen?“ —

„Jeg var tilfreds, du snart vilde holde op med den Snak,“ afbrød Husfruen ham igen, — men hvad er det for en Bog, du har der? Hvor har du faaet fat i den?“ spurgte hun for at dreje Samtalen hen paa noget andet.

„Nej, ja — jeg havde nær glemt den,“ sagde Sakarias, „hvad det er for en Bog? Du skulde have hørt, hvad gamle David derne sagde om den Bog. Hvor jeg har faaet den fra? Jeg har faaet den af gamle David.“

„Du har snart hovedet fuldt af gamle Davids Bøger — og Noelen med derhjemme. Du giver alt for mange Renge ud til Bøger, Sak,“ sagde Husfruen noget vredt.

„Bedre at give dem ud til Bøger end til Brændevin, Marie,“ svarede han, „det er nu ikke første Gang, du har ondt af de Bøger. Men denne her er jeg nu alligevel kommen billig til — ellers havde jeg vel heller ikke taget den. Gamle David forærede mig den.“

„Det skal han ellers ikke blive rig af.“

„Ja, han gaar mig den nu ikke uden at stille visse Betingelser,“ vedblev Sakarias. „Jeg maa love ham, at jeg vilde læse i den.“

„En Bibel!“ udbrød Marie, som havde taget mig i Haanden og lukket mig op.

„Ja, det var ikke min Skyld, jeg fik den,“ vedblev Manden, „men gamle David læste noget i den — det var noget imod Præsternes og Kapitalisternes. Jeg skal ellers til at se, hvad det egentlig er for en Bog.“

„Du vil da ikke til at læse i den i Aften?“ spurgte Husfruen.

„Hvorfor ikke?“ spurgte Manden. „Men det er ved at blive sent, jeg tror, jeg vil gemme den til i Morgen. Marie, jeg kan nu ikke faa det ud af mit Hoved, det jeg hørte i Aften: „Svad kommer der efter Døden?“ —

„Naar en Mand dør, mon han da skal leve op igen?“ — Jeg skal ellers love for, det bragte ham fra Koncepterne, det Spørgsmaal: —

Der gik mange Dage; det var kun lidt, jeg saa til min nye Gjer. Tidlig om Morgenen, før Sol stod op, var han paa Vej til Fabrikken, og — naar undtages en kort Middags hvil — var han i Reglen borte til langt ud paa Aftenen. Jeg var bleven sat op paa en Skyld ved Siden af nogle andre Bøgger.

Det var let at mærke, at Sakarias Vikers' Husfru ikke havde mange Interesser fælles med sin Mand. Bøger og Foredrag brød hun sig lidt om — og det var en af de Ting hun altid var ham paa Raffen for, at han vilde ofre Tid og Renge paa det.

Det var ogsaa let at se, at hun ikke lignede det Vilde, jeg ellers giver af „en duelig Husfru.“ „Hun er langt mere værd end Hjerler.“

Hendes Mand's Hjerter forlader sig paa hende, og Jndtægt mangler ikke.

Hun gør ham godt og intet ondt, i alle sit Livs Dage. —

Hun er lige som en Kæmpe's Skibe; hun lader sig Brød komme langvejs fra.

Kraft og Herlighed er hendes Klædebon, og hun ler ad den kommende Tid.

Hun oplader sin Mund med Visdom, og Kærligheds Lov er paa hendes Tunge.

Hun ser efter, hvorledes det gaar til i hendes Hus, og æder ikke Adhed's Brød.

Indighed er Vedrag, og Skønhed er Forsængelighed; men en Kvinde, som frygter Herren, hun skal rotes“ (Ordsp. 31, 10—30).

Det var meget langt fra, at „Kærligheds Lov“ altid var paa Marias Tunge, hun kunde blive Hov og opfarende, og da kunde der komme mange onde Ord over hendes Læber. Sæller ikke kunde det altid siges om hende, at hun „saa efter, hvorledes det gik til i hendes Hus“ — hun havde megen Lyst til at komme ud at more sig, og saa fik det gaa med Mand, Hus og Barn, som det bedst kunde. Det var ikke sjældent, hun og de andre Koner i Gaarden „aad Laddheds Brød.“

Et allermindst gjaldt det om hende, at hun var „en Kvinde, som fryggede Herren.“

„Altid skal du sidde og læse, Sak.“

Marie Vikers sagde det i en halv venlig, halv bebrejdende Tone. Hendes Mand sad ved Bordet med mig i sin Gaard; det var en af de faa Aftener, han tilbragte i sit Hjem.

„Nej, Marie, ikke altid. Meget Arbejde og lidt Læsen — er ikke højt Fald bedre at læse end at drifte. — Ser er ellers noget her, der passer godt,“ tilføjede han, „skal jeg læse det for dig, Marie?“

Sa, for hende gerne, svarede hun.

Han læste: „Hvo har Alt? hvo har Ve? hvo har Trætter? hvo har Befyring? hvo har Saar uden Skel? hvo har røde Dine? —

De, som sidde længe ved Vinen, de, som gaa ind at prøve den stærke Drif.

Se ikke til Vinen, hvor den er rød, hvor den perler Bægeret, glat gaar den ned.

Til sidst skal den bide som en Slange og stikke som en Basilisk“ (Ordsp. 23, 29—32).

„Jeg har hørt de Ord engang før,“ tilføjede Sakarias tankefuld, „hvor kan det dog have været?“

„Vel jagtens ved et af de Afholdsmøder, du var til forleden,“ sagde Marie, „det er gerne saadan noget, de snakker om der. — Men hvad er det for en Bog, du har der?“

Hun ajvantede ikke hans Svar. „Det er da vel aldrig — Sak, er det Bibelen, du sidder og læser i?“ udbrød hun.

„Ja, Marie — men hvorfor tager du saadan paa Vej over det? Jeg lovede gamle David, jeg vilde figge i den, og, saavidt jeg kan se, er der noget i den, der ikke er saa helt galt.“

„Vare gamle David vilde vaske sig selv og beholde sin Gudelighed for sig selv,“ sagde Husfruen i en ærgerlig Tone.

Manden saa forundret op paa hende. „Men, kære Marie, hvad gaar der af dig? Kan du ikke lide den Bog?“

„Lide den Bog? Svad skulde jeg have med den?“ svarede Husfruen, „jeg kan blot ikke lide, du sidder og læser i den — hvad skal vi med den her i Huset? Sak du ved jo lige saa godt som jeg, hvordan det er gaet Robertsons, siden de kom til at læse i Bibelen, de er bleven helt fortrukne og vil ikke mere komme sammen med nogen af os andre —

„Naa ja, Marie — vi er da ikke bleven fortrukne af at læse i den — den har da ikke taget for meget af vor Tid, siden vi blev gift. Jeg er nu for Næsten ved at tro, Folk gør den Bog stor Uret.“

„Ja, tro du, hvad du vil, Sak — men jeg vil ikke have det paa min Samvittighed, at nogen af mine har noget at gøre med den. Du skulde hellere lægge den til Side straks, Sak.“

„Nej, det faar du mig alligevel ikke til, Marie, saa faar du gøre, hvad du vil,“ sagde Manden, „jeg lader mig ikke faa saadan kommandere, ved du nok,“ føjede han julelende til.

„Det var tydeligt nok — Sakarias Vikers' Husfru havde en overtroisk Frygt for mig, at jeg skulde faa Indflydelse paa hendes Mand — hun vidste vel selv knap hvorfor — og ikke saa langt var hendes Mand gaaet bort næste Morgen, før hun tog mig med af Skylden og skjulte mig under et af Gulbrædderne, der laa løst.

Her laa jeg i nogen Tid i Mørke, den unge Kone forstod paa en leide Maade at aparere sin Mand's Spørgsmaal og kunde Samtalen hen paa andre Ting.

Men en Dag spurgte han hende i en vred og besjæmt Tone:

„Marie, du skal sige mig, hvor du har gjort af den Bog.“

„Svad for en Bog?“ spurgte hun, „du har jo saa mange Bøger. Du tænker allfor meget paa de Bøger, Sak.“

„Du ved godt, Marie, jeg mener Bibelen, som gamle David gav mig,“ svarede han endnu mere vred, „du forstaaar mig godt. Jeg vil have at vide, hvor du har stukket den hen?“

„Jeg har ikke stukken nogen Bog hen,“ sagde Marie, „lad nu være at gaa og spekulere paa det — den er nok falden ned bag Skabet eller jaadant et Sted. Men du bukker nok, vi lovede at tage med min Broders i Skoven i Eftermiddag.“

„Jeg har ingenting lovet,“ svarede Sakarias, endnu bestandig ærgerlig over, at jeg var bleven borte.

„Det var da saa godt som et Løfte,“ vedblev Husfruen, „vi kan ikke faa bedre Vejr end i Dag, det er Synd og Skam at stange sig inde i saadant et Vejr. — Min Broder er her vist straks og henter os.“

„Ja, gaa du med ham, har du Lyst,“ svarede Manden, „jeg har nu ikke Lyst til at tage i Skoven i Dag. Hvor er Vogen? du ved, hvor den er, Marie.“

Der blev visket mange Ord imellem dem, som jeg ikke skal nævne; siden kom der flere Stemmer til — Sakarias' Stemme lød vred og hidsig. Saa blev der stille; Husfruen var gaaet bort med Broderens og havde taget Barnet med. Manden sad tilbage gnaven og utilfreds.

„Hun skal nu alligevel ikke faa den føle med mig,“ sagde han ved sig selv, og saa begyndte han at lede efter mig; han var sjenlig blev ovenopirret dertil ved Husfruens Modstand. Han var bleven at opgive det, da han kom til at juble over det løse Brædt; han løstede Brættet op, og i næste Øjeblik laa jeg i hans Haand.

„Det er dog næsten for galt, hun saadan vil holde mig for Nar,“ udbrød han og kastede mig vred hen ad Bordet, „ja, hvad jeg ikke fat mig for, at jeg ikke vilde drifte,“ sa — han tav lidt — „nej,“ begyndte han igen, „saadan vil jeg alligevel ikke lade mig drive til det — der er nu alligevel ingen, der skal fige, at jeg ikke kunde lade være at drifte for min Kones Skyld.“

Det var klart Solffisksvejr; i lange Strimer faldt Solstralerne ind ad det aabne Vindue, de lygte op i hver en Krog inde i Stuen, men bragte ogsaa for Dagen, hvor uordenligt og sivet der var derinde.

Himmelen, der til Soverdag næsten skjultes af Fabrikstorstenenes Nøg, var i Dag klar og bla; gennem Luften tonede Klokkerne, der ringede til Kirke.

Nede fra Gaarden lød der højroset Tale og Naab, der lød passende til den Dag, paa hvilken mine Ord kan finde Anvendelse:

„Denne er Dagen, som Herren har beredet; lader os fryde og glæde os paa den“ (Ps. 118, 24).

Det var tydeligt nok mange af Beboerne i Gaarden ringede, „Herrens Dag“. Mændene stod i Skjorte-ærmer i Tøren eller laa i de aabne Vinduer og passiarde, og der kom Ord over deres Læber, der ikke kunde „skaffe dem Naade“ (Eph. 4, 29), der hørte derpaa.

Sakarias Vikers sad i det aabne Vindue; han lagde lidet Mærke til, hvad der foregik omkring ham, før der var en Lige over for, der raabte til ham, hvorfor han saa saa muggen ud. Han gav ham et kort Svar og spurgte ham vredt, hvad det kom ham ved; saa lukkede han Vinduet og Fruet, tog mig til sig og slog mig op paa Lykke og Fromme.

(Fortsætt.)